

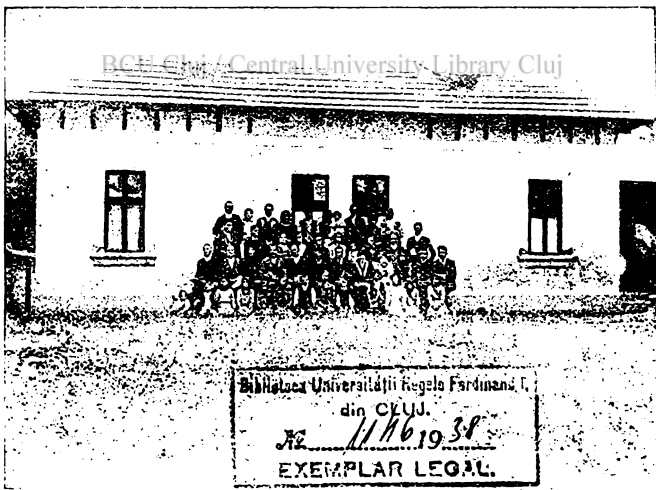
VESTITORUL CREȘTIN

Organul Comunității Baptiste Române Nr. 2 din București

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Păunașul Codrilor 79
BUCUREȘTI, VI

ABONAMENTUL :
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

CASA DE RUGĂCIUNE A BISERICEI AFILIATE
DIN COM. OGREZENI JUD. ILFOV

MOISE, OMUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu făcuse lui Abraam făgăduințe mari: „Ţi voi înmulți sămânța foarte mult și ea va fi alături de multă la număr, că nu va putea fi numărată.” Geneza 16. 10. Această făgăduință a fost întărită de mai multe ori, față de Isac și Iacob.

Dacă Dumnezeu a vrut să înmulțească acel neam de oameni, cine L-ar putea împiedeca? Sărmane Faraon!

Și dacă Dumnezeu a vrut să-i binecuvînteze, cine i-ar putea blestema, în contra voinței Sale? Sărmane Balac! Dumnezeu era superior lui Faraon. Faraon a crescut pe eliberatorul poporului israelit, la curtea sa, fără să-i fi trecut a-ceasta prin gând.

Ajunseser timpuri grele pentru urmașii lui Iacob. Faraonul cel nou nu cunoștea pe Iosif și se purta cu asprime față de copiii lui Israel, făcându-i să-și omoare copiii. (Fapte 7. 18—19).

Este îndeobște cunoscut că Egiptul închipue lumea iar Faraon, pe satana, stăpânitorul acestei lumi. După cum Faraon nu cunoștea pe Iosif, cel ce a scăpat țara de foamete; tot așa satana, prolipticul nostru, nu vrea să cunoască pe Isus și umblă ca un leu furios, căutând pe cine să înghită. Copiii lui Israel, luptători cu Dumnezeu (aceasta este însemnătatea numelui Israel), poporul lui Dumnezeu a fost persecutat, aflându-se sub stăpânirea lui Faraon. Oare nu toți cei ce se numesc copii ai lui Dumnezeu, sunt și luptători cu Dumnezeu și nu slau mulți sub stăpânirea satanei?

Nu toți cei ce sunt Israeliți sunt luptători cu Dumnezeu și nu toți

urmașii lui Abraam sunt și copii... „Căci nu copiii trupești sunt copiii lui Dumnezeu ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță”. (Rom. 9. 6—8).

Notați deci: Fiii lui Avraam sunt acei ce au credință (Gal. 3. 7).

Căți Israeliți au executat ordinul lui Faraon de a ucide copiii? Însă părinții lui Moise n'au ținut în seamă acea poruncă, pentru că erau credincioși: „Prin credință a fost ascuns Moise, trei luni, de părinții lui... (Evrei 11. 23).

Acești părinți, erau Israeliți adevărași și aparțineau seminției lui Levi (Levi înseamnă alipire, devolament). Ei, ca și întreaga seminție mai târziu, s'au alipit cu toată inima de Dumnezeu.

Faptul că părinții au ținut ascuns copilul, este arătat ca un fapt al credinței. Ei au văzut că pruncul era frumos înaintea lui Dumnezeu (Fapte 7. 20). Textual: Frumos pentru Dumnezeu. Așa au văzut părinții copilășul lor: Frumos pentru Dumnezeu! O, părinți iubiri, cum priviți voi copilășii voștri? Priviți la nevinovăția, curăția lor, simplitatea lor copilărească! Păziți-i de influența lumii, cât vă stă în putință, și nici nu introduceți în familii, lucrurile din lume ce poate să zădărnicească măsurile voastre de apărare.

Când n'au mai putut să-l țină ascuns în casă, părinții lui Moise, au făcut un sicriș de papură, uns cu smolă, în care au așezat copilul, și l-au așezat între trestii, pe malul râului. Acel sicriș, ca și arca lui Noe, închipue pe Isus Cristos. Ce poate face un părinte mai bine, decât să încredințeze copilășii lor încă din fragedă copi-

lărie, în brațele lui Isuș? Cine va putea să dea o creștere aleasă copilului său, fără ajutorul Domnului?

Ce bucurie a fost pe părinții lui Moise, că ei au putul să crească copilul, sub conducerea lui Dumnezeu, până s'a făcut mai mărișor. Deasemeni va veni timpul, iubiți părinți, când copiii voștri, ca și Moise, vor ieși în lume, și atunci să aducă fructele prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, adâncit în inimele lor. Iată ce poruncește Dumnezeu părinților credincioși :

„Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă...” (Deut. 11. 18—21).

Sunt copiii voștri deprinși cu Cuvântul lui Dumnezeu? Vorbiți cu ei din Scriptură? Ca părinți creștini aveți o mare răspundere! Lumea, la timpul ei, va căuta să samene alle învățături, după cum Moise ajunsese să cunoască toată înțelepciunea Egiptului.

Nu vă mulțumiți numai cu aceea ce ei capătă la Școala Duminicală, ci creșteți-i în muștrarea și învățătura Domnului. Efes. 6. 4.

Răscumpărați cu sânge

În timpul nostru sclavia este desființată, de toate națiunile civilizate, fiind socotită o rușine pentru neamul omenesc, practicându-se prin ținuturile din mijlocul Africii și Asiei.

A fost un timp când sclavia era recunoscută de legi. A fost pe timpul când omenirea se mai afla în păgânism și idolatrie. Odată însă cu venirea Mântuitorului s'au rupt și lanțurile robiei, acolo unde oamenii au primit pe Domnul Isus.

În decursul timpului, lumina Evangheliei a fost pusă sub obrocul formelor și al tradițiilor. Atunci oamenii necunoscând pe Domnul, iarăș au început să țină robi. Iarăș au început să zângăne lanțurile sclaviei. Iarăș oameni ce nu aveau altă vină decât că erau lipsiți de apărare, gemeau sub jugul de fier al robiei.

În statele aparținând religiei catolice pretinsă „atotmântuitoare” robii erau numiți *vasali*, iar stăpânii lor aveau dreptul să-iucidă când vroiau.

Dar odată cu venirea reforma-

ției, când oamenii au revenit iarăș la Biblie, și formă sclaviei așezală de „creștini” a căzut.

În trecut, prinșii de război erau luați ca robi. Pe timpul când țara noastră nu avea o armată regulată și organizată ca astăzi, cete numeroase de țătari, călări pe cai iuși, treceau Nistrul, dând foc satelor și luând ca robi pe locuitorii ce-i întâlneau, după aceea se retrăgeau cu prada lor. Dar vitejii Moldoveni, se înarmau cu ce aveau la îndemână și plecau în goana cailor pe urmele țălharilor. Când îi ajungeau, se încingea o luptă aprigă, corp la corp. Țătarii erau învinși, iar robii eliberați. Din ceata eliberatorilor, unii au rămas morți pe câmpul de luptă. Ei plățiseră cu sângele lor eliberarea fraților lor. Acei luați ca robi au fost *răscumpărați cu sânge*.

Este oare omenirea eliberată complect din robie? Nu, pentru că se mai află încă în ROBIA PĂCĂTULUI. Păcatul stăpânește lumea cu asprime, iar încercările făcute

de unii oameni de a scăpa de sub stăpânirea păcatului au rămas fără efect.

Și astăzi se găsesc oameni cari să spună ca Fariseii de pe timpul lui Isus: „Noi n'am fost niciodată robii nimănui”. „*Idevărat, adevărat vă spun*”, le-a răspuns Isus, *că oricine trăește în păcat, este ROB AL PĂCATULUI*. Ioan 8.33.

Robii păcatului nu mai sunt stăpâni pe ei înșiși, ci păcatul. „Fiecare este robul lucrului de care este biruit”. 2 Petru 2.19.

Iată, bunăoară pe unul biruit de beție. El este robul beției. El TREBUIE, vrând, nevrând să se ducă la cărciumă, atât de tari sunt legăturile în care este ținut.

Robul fumatului nu-și găsește liniștea până nu-și satisface pofta. Tinerii mai ales, sunt robii petrecerilor lumești, căci bălăranii sunt robi ai datinilor religioase, deci, „fiecare este robul lucrului de care este biruit”.

Răscumpărarea din robia păcatului trebuia făcută cu sânge. Cine avea să ne facă slobozi? Răspunsul îl găsim în Sf. Scriptură la Evanghelia lui Ioan 8.36. „*Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi*”.

La timp potrivit, pe când noi nu eram născuți, Isus, Fiul lui Dumnezeu ne-a răscumpărat cu sângele Său, vărsat pe cruce.

Iată ce spune Apostolul Petru: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu arginți sau cu aur ați fost răscumpeștiți din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. 1 Petru 1. 18—19.

Părinții ne-a lăsat ca moștenire un fel deșert de viețuire, și mulți nu vor să se întoarcă la Dumnezeu, spunând că ei fac ceace.

au făcut și părinții, adică țin acelaș fel deșert de viețuire.

Dar să vedem ce spune Apostolul Pavel: „Căci și noi eram odată, *rătăciți*, ROBIȚI, de tot felul de pofte și plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar când s'a arătat bună-tatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui față de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci prin îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”. (Tit. 3. v. 3—5).

Iubil sujel nemântuit!

Te afli încă în robia superstițiilor și basmelor religioase, ești robul poftei, al plăcerii și al lucrului de care ești biruit, ai moștenit dela părinți un fel deșert de viețuire osândit de Dumnezeu.

Oamenii ce sunt și ei robi (2 Petru 2. 19) îți făgăduesc slobozenie, le învață să faci *fapte* pornite din evlavie. Ai văzut însă ce spune Biblia: El ne-a mântuit nu pentru *faptele* făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea NAȘTEREI DIN NOU.

Iată condițiunea pusă de a fi răscumpărat: Să fii *inoit* de Duhul Sfânt, să fii un om *nou*, o făptură nouă, să nu mai dai mădularele tale în stăpânirea păcatului, ci tu însuși să te predai lui Isus, atunci păcatul nu va mai avea stăpânire asupra ta, vei privi cu desgust tot ce este lumesc.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățătorei pe care ați primit-o și prin faptul că ați fost izbăviți de păcat, v'ați făcut robi ai neprihănirii”. (Romani 6. 17). **LIVIU MUNTEANU**

Cu prilejul anului nou, dorim tuturor abonaților și cititorilor noștri multă binecuvântare de la Domnul nostru Isus Cristos.

Ps. 27, 14.

PENTRU CE TRĂIM ?

Astăzi când lumea este frământată de cele mai grele probleme financiare și morale, când lupla pentru existență este mai înverșunată ca oricând, iar simțul de omenie pare a fi dispărut cu totul, când popoarele abea scăpate din dezastrul războiului mondial se pregătesc pentru un nou măcel, pregătindu-se cu tol ce mintea omului savant a putut născoci pentru distrugerea omenirii, îmi aduc aminte de cuvintele Mântuitorului când spune:

„*Neam se va scula contra altui neam și se vor răzbi unii pe alții*”.

Întâmplările din ultimul timp în natură și sbuciumul neconținut al omenirii, pare a ne pune întrebarea: **Pentru ce trăim ?**

Este o întrebare obișnuită și toți pușini sunt aceia cari pot da un răspuns mulțumitor. Punând această întrebare mai multor persoane, din răspunsurile primite mi-am format convingerea că ei nu întrec cu nimic pe animale.

Rostul unui animal în înțelesul cuvântului este: a se naște, a trăi, a mânca, dormi și a muri. *Iuda 10*.

Ori omul deși este încadrat de de către naturaliști în regnul animalelor, Creatorul l-a înzestrat cu multe alte calități pe cari animalele propriu zis nu le posedă și anume:

1. Omul a fost creat nu ca ori-

ce animal, ci ca o încoronare a creațiunii lui Dumnezeu.

2. A fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

3. Posedă o conștiință, un arbitru care deosebește binele de rău.

4. A fost înzestrat cu spiritul asemenea Creatorului.

Toate acestea nu le găsim la animale și dacă omul le nesocotește desigur că devine la fel cu ele.

Rostul pentru care omul trăiește aici pe pământ este cu totul altul de cum mulți îl înțeleg.

Napoleon cel Mare când a întâlnit pe Goethe a spus: „*Priviți un om!*”

„Om!” Dar bine, nu suntem toți oameni? Toți sunt, însă acei cari trăiesc numai pentru a mânca, a bea, a se distra și mai mult nimic, toți aceia nu-și înțeleg menirea lor de oameni, sunt asemenea animalelor, căci nici ele nu vor mai mult.

Toți aceia cari pentru gârcari bunuri pământești își vând conștiința și fericirea sufletească, își pierd binecuvântarea cum a făcut Esau, care și-a vândut dreptul de întâiu născut pentru un blid de linte, aceia nu merită denumirea de om.

Ori poate fi numit acela care toată viața lui caută să-și desăvârșească caracterul făcând aspre sfârșiri pentru aceasta.

Pentru a deveni oameni desăvâr-

de unii oameni de a scăpa de sub stăpânirea păcatului au rămas fără efect.

Și astăzi se găsește oameni cari să spună ca Fariseii de pe timpul lui Isus: „Noi n'am fost niciodată robii nimănui”. „*Adevărat, adevărat vă spun*”, le-a răspuns Isus, *că oricine trăește în păcat, este ROB AL PĂCATULUI*. Ioan 8.33.

Robii păcatului nu mai sunt stăpâni pe ei însăși, ci păcatul. „Fiecare este robul lucrului de care este biruit”. 2 Petru 2.19.

Iată, bunăoară pe unul biruit de beție. El este robul beției. El TREBUIE, vrând, nevrând să se ducă la cărciumă, alături de tari sunt legăturile în care este ținut.

Robul fumatului nu-și găsește liniștea până nu-și satisface pofta. Tinerii mai ales, sunt robii petrecerilor lumești, căci bătrânii sunt robi ai datinilor religioase, deci. „fiecare este robul lucrului de care este biruit”.

Răscumpărarea din robia păcatului trebuia făcută cu sânge. Cine avea să ne facă slobozi? Răspunsul îl găsim în Sf. Scriptură la Evanghelia lui Ioan 8.36. „*Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi*”.

La timp potrivit, pe când noi nu eram născuți, Isus, Fiul lui Dumnezeu ne-a răscumpărat cu sângele Său, vărsat pe cruce.

Iată ce spune Apostolul Petru: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu arginți sau cu aur ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniseră-ți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. 1 Petru 1. 18—19.

Părinții ne-a lăsat ca moștenire un fel deșert de viețuire, și mulți nu vor să se întoarcă la Dumnezeu, spunând că ei fac ceace.

au făcut și părinții, adică în acelaș fel deșert de viețuire.

Dar să vedem ce spune Apostolul Pavel: „Căci și noi eram odată, *rătăciți*, **ROBII**, de tot felul de poftă și plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar când s'a arătat bună-tatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui față de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci prin îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”. (Tit. 3. v. 3—5).

Iubit sujel nemântuit!

Te afli încă în robia superstițiilor și basmelor religioase, ești robul poștei, al plăcerii și al lucrului de care ești biruit, ai moștenit dela părinți un fel deșert de viețuire osândit de Dumnezeu.

Oameni ce sunt și ei robi (2 Petru 2. 19) își făgăduesc slobozenie, le învață să faci *fapte* pornite din evlavie. Ai văzut însă ce spune Biblia: El ne-a mântuit nu pentru *faptele* făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea NAȘTEREI DIN NOU.

Iată condițiunea pusă de a fi răscumpărat: Să fii *inoit* de Duhul Sfânt, să fii un om *nou*, o făptură nouă, să nu mai dai mădularele tale în stăpânirea păcatului, ci tu însuși să te predai lui Isus, atunci păcatul nu va mai avea stăpânire asupra ta, vei privi cu desgust tot ce este lumesc.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățătorei pe care ați primit-o și prin faptul că ați fost izbăviți de păcat, v'ați făcut robi ai neprihănirii”. (Romani 6. 17). **LIVIU MUNTEANU**

Cu prilejul anului nou, dorim tuturor abonaților și cititorilor noștri multă binecuvântare de la Domnul nostru Isus Cristos.

Ps. 27. 14.

PENTRU CE TRĂIM ?

Astăzi când lumea este frământată de cele mai grele probleme financiare și morale, când lupta pentru existență este mai înverșunată ca oricând, iar *simful de omenie pare a fi dispărut cu totul*, când popoarele abea scăpate din dezastrul războiului mondial se pregătesc pentru un nou măcel, pregătindu-se cu tot ce mintea omului savant a putut născoci pentru distrugerea omenirii, îmi aduc aminte de cuvintele Mântuitorului când spune:

„*Neam se va scula contra altui neam și se vor nimici unii pe alții*”.

Întâmplările din ultimul timp în natură și sbuciumul neconținut al omenirii, pare a ne pune întrebarea: **Pentru ce trăim ?**

Este o întrebare obișnuită și totuși puțini sunt aceia cari pot da un răspuns mulțumitor. Punând această întrebare mai multor persoane, din răspunsurile primite mi-am format convingerea că ei nu întreacă cu nimic pe animale.

Rostul unui animal în înțelesul cuvântului este: a se naște, a trăi, a mânca, dormi și a muri. *Iuda 10.*

Ori omul deși este încadrat de de către naturaliști în regnul animalelor, Creatorul l-a înzestrat cu multe alte calități pe cari animalele propriu zis nu le posedă și anume:

1. Omul a fost creat nu ca ori-

ce animal, ci ca o încoronare a creațiunii lui Dumnezeu.

2. A fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

3. Posedă o conștiință, un arbitru care deosebește binele de rău.

4. A fost înzestrat cu spirit asemenea Creatorului.

Toate acestea nu le găsim la animale și dacă omul le nesocotește desigur că devine la fel cu ele.

Rostul pentru care omul trăiește aici pe pământ este cu totul altul de cum mulți îl înțeleg.

Napoleon cel Mare când a întâlnit pe Goethe a spus: „*Priviți un om!*”

„Om!” Dar bine, nu suntem toți oameni? Toți sunt, însă acei cari trăiesc numai pentru a mânca, a bea, a se distra și mai mult nimic, toți aceia nu-și înțeleg menirea lor de oameni, sunt asemenea animalelor, căci nici ele nu vor mai mult.

Toți aceia cari pentru gârcari bunuri pământești își vând conștiința și fericirea sufletească, își pierd binecuvântarea cum a făcut Esau, care și-a vândut dreptul de întâiu născut pentru un blid de linte, aceia nu merită donumirea de om.

Om poate fi numit acela care toată viața lui caută să-și desăvârșească caracterul făcând aspre eforturi pentru aceasta.

Pentru a deveni oameni desăvâr-

șiți, trebuie dusă o luptă crâncenă în contra tuturor piedecilor cari ar opri această desăvârșire.

Cum putem ajunge la această desăvârșire, sau mai bine zis ca să fim în temă: *a fi om?* Iată cum:

A căuta neîncetat ca toate calitățile să fie dezvoltate. Tot ce este bine să fie făcut și mai bine, viața morală și mai morală (curată).

Nu este de ajuns pentru ca să fim oameni să ne desăvârșim numai pe noi înșine, ci prin caracterul nostru formal, să fim exemplu în societate și să fim folositori a-proapelui nostru.

Când stau puțin și judec, atunci când mă închid în mine însumi și toată lumea înconjurătoare nu mai există pentru mine, cât de fericit mă simt!

Văd lumea așa cum este în realitate, o văd desbrăcată de toate podoabele artificiale.

Nu este nimic mai frumos, mai plăcut și mai înălțător decât atunci când desbrăcat de orice-i omenesc plutești în spirit deasupra tuturor deșertăciunilor, cum spune Solomon.

Ciceron, un vestit filozof roman a spus:

„Înțelept nu este numai privitorul minunilor Universului ci mai cu seamă acel care știe să suporte cu curaj durerile și nici nu

„jubilează când a dat peste el ceea ce se numește fericire.”

Mulți spun că ei trăesc pentru a fi fericiți, sau că speră prin vre-o moștenire să fie odată fericiți aici pe pământ. Știm din cuvintele Mântuitorului că pe pământ nu este fericire. „*În lume veți avea necazuri și strămătorii, dar îndrăzniți căci Eu am biruit lumea*, — a spus Isus Cristos.

Fericiți sufletește pot fi aceia cari vor îndeplini fericirile predicate de Mântuitorul nostru acum două mii de ani.

Așa dar ce este fericirea pământănească? „*Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii, iarba se usucă și floarea cade jos.* (1. Petru 1.24).

Această viață poate fi asemănată cu un drum, mai lung sau mai scurt, după durata cât trăim, pe care drum avem de întâmpinat multe obstacole: munți, văi, dealuri, râuri, mlaștini adesea pline cu desnădejdi. Țesul pe care aș dori să-l asemăn cu fericirea pământănească este numai unul singur pe când celelalte sunt atâtea la număr. Deci:

Iubirea desinteresată față de aproapele, binele făcut desinteresat, împreună cu pregătirea pentru veciniei, IATĂ PENTRU CE TRĂIM!!!

IONEL BRANEA

TULBUREL DE DRĂGĂȘANI

La multe cărciumi de pe stradă,
Oricine poate să vadă
O reclamă ce-aduce mulți bani:
„**Tulburel de Drăgășani**”.

Bine i-a zis „tulburel”
Că nimic nu tulbură ca el
Capul celor bețivani
Ca tulburelul de Drăgășani.

L. M.

IN CE CREDE LUMEA

La al Domnului Cuvânt
Lumea nu dă crezământ,
Însă este încrezătoare
În tot ce spune o ghicitoare.

L. M.

Pentruce îmbrăcați trupurile voastre cu haine frumoase, și ucideți sufletul prin păcătuire?

Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeu

În cartierul nostru a murit de curând un tânăr tuberculos. Aceasta este un lucru obișnuit, însă felul cum și-a petrecut timpul înainte de moarte, este vrednic de rețut.

Familia acestui tânăr fusese vizitată cu câteva luni mai înainte de către un slujitor al evangheliei, care le-a mărturisit pe Isus. Rezultatul a fost că tânărul începuse să viziteze adunarea noastră. Însă diavolul a găsit mijlocul să-l îndepărteze. Legase prietenie cu o tânără din lume, fapt care l-a făcut să întrerupă vizitarea adunării.

Boala a înaintat din ce în ce mai mult și ajungând în ultima fază, l-a trântit la pat. El era conștient că sfârșitul îi era aproape.

Aștepta zi cu zi să mai vină câte un credincios în vizită la el. O soră a sa, care avea un vecin pocăit, l-a rugat să-l viziteze, ceea ce fratele a fâgăduit.

Bolnavul îl aștepta, mereu întreba: Nu mai vine fratele C., pe la mine? Când vine fratele C.? Acesta însă a amânat zi după zi, în timp ce firul vieții se scurta tot mai mult.

Într-o zi de toamnă rece, pe când se afla în casă, auzi cum cânta muzica la o înmormântare ce trecea pe acolo, și spuse: „Ce-i mai trebuie muzică? La ce-i folo-

sește? Va fi condus până la mormânt, dar sufletul, sufletul ce se va face cu el?” În lăuntru său se trezi îngrijorarea pentru sufletul său, și începu să pună rânduială în unele lucruri osândite de conștiința sa și de cuvântul Domnului:

A spus mamei sale să scoată din cameră unele lucruri ce-i amintea de viața deșartă. „Ce mai țineți fleacurile astea? Scoateți-le afară.”

A venit Duminica. Parecă presimțea că va fi ultima zi din viață. A rugat pe o soră a lui, Florica, să-i citească din Biblie. Sora lui a început a citi din Cuvântul lui Dumnezeu de pe la ora 10 seara, până la 1 după miezul nopții. „Citește-mi, citește-mi, dragă Florica, din Biblie” o rugă bolnavul. Între timp închise ochii. Sora sa l-a întrebat: „Dormi?” O, nu dorm, mi-e ochii grei, dar urechea ascultă. Pe la ora 1, bolnavul spuse tresărind: „**Mai am cinci minute**”. **CINCI-MINUTE**. Într-adevăr după cinci minute a trecut în vecinicie, pentru totdeauna.

Fi-va oare întâmplarea aceasta un avertisment serios pentru toți, dar mai ales pentru membrii acelei familii, de a se întoarce la Domnul Isus, și să se **PREGĂTEASCĂ**, de a întâlni pe Dumnezeu?

L. M.

CUM SE CÂȘTIGĂ UN SUFLET

Odată, Spurgeon urma să țină o predică într-o sală dintr'un palat, numit „Palatul de Cristal”. În ajun s'a dus să viziteze sala și ca să-i încerce sunetul, a zis cu glas tare: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumci.”

Într-o galerie lucra un meseriaș care auzi aceste cuvinte ce l'au străpuns în inimă.

Omul acela a căutat pe Isus, predându-i viața sa și rămânându-i credincios întotdeauna.

MATERIAL PENTRU INTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE

L. MUNTEANU și IONEL BRANEA

Temă biblice

SCULAREA DISDEDIMINEAȚĂ

Conducătorii adunărilor dela orașe se plâng adesea de întărirea zădărniciă a credincioșilor la întrunirile de Duminică ale adunării.

Sfânta Scriptură ne prezintă dovezi că

Disdediminează:

- ... Abraam a stat înaintea Domnului. Geneza 19, 27
- ... Iacob s'a închinat Domnului. Geneza 28, 18
- ... Moise a ridicat un altar Domnului. Exod 24, 4
- ... Moise s'a dus pe muntele Sinai. Exod 34, 4
- ... Poporul Izraelit culegea mana
- ... Ana și Elcana se închinau Domnului. I Sam. 1: 19
- ... Iov sacrifica pentru fiii săi. Iov. 1. 5
- ... Isus se ruga singuratic. Marcu 1. 35
- ... Isus se ducea la templu. Ioan 8. 2
- ... Poporul venea să asculte pe Isus. Luca 21. 38.

IOSIF CA PROTOTIP AL LUI ISUS.

Între viața lui Iosif și a lui Isus sunt unele asemănări interesante. Dăm aci câteva din ele:

1. Iosif a fost păstor. Geneza 37. 2.
Isus este Păstorul cel Bun. Ioan 10. 11.
2. Iosif a fost trimis de tatăl său să caute pe frați. Gen. 37. 13.
Isus a fost trimis de Tatăl să caute pe cei pierduți. Ioan 3. 16. 17.
3. Frații lui Iosif au făcut planul să-l omoare. Gen. 37. 20.
Iudei căutau să omoare pe Isus. Matei 2. 20.
4. Iosif a fost pus într'o groapă, de unde a ieșit. Gen. 37. 28.
Isus a fost pus într'un mormânt, de unde a ieșit. Matei 27. 59.
5. Iosif a fost vândut pe 20 arginți. Gen. 27. 28.
Isus a fost vândut pe 30 arginți. Matei 26. 15.
6. Iosif a fost ispitit. Geneza 39. 7.
Isus a fost ispitit. Marcu 1. 13.

7. Iosif a fost osândit pe nedrept. Gen. 39. 19.
Isus a fost condamnat în urma mărturiilor mincinoase. Matei 26. 59.
8. Iosif a fost aruncat în închisoare împreună cu alți doi osândiți.
Unul a scăpat, altul a fost spânzurat. Geneza 40. 21.
9. Isus a fost răstignit între doi tâlhari. Unul a fost mântuit, iar altul a rămas pierdut. Luca 23. 39.
10. Iosif a avut 30 ani când și-a început activitatea. Gen. 41. 40.
Isus a avut aproape 30 ani când și-a început activitatea. Luca 3. 23.

LA PICIOARELE LUI ISUS

1. *La picioarele lui Isus era locul celor ce s'au aflat în mari necazuri.* Iair fruntașul Sinagogii, a cărei fiică murise și femeia Canaaneancă, au găsit în Isus un ajutor fără pereche în nevoie. Mulți cad în prăpastie necunoscând locul unde se află. Dacă totuș Isus nu ne ia povara, El ne dă tărie s'o purtăm.

2. *Acolo era locul celor păcătoși descurajați.* Luca. 7. 38.

Când greutatea păcatelor apasă conștiința, omul cel mai mândru pornește pe calea umilinței la picioarele lui Isus, ca să capete iertare.

3. *Acolo era locul eliberării de sub stăpânirea duhurilor necurate.* Luca 8. 38.

Cel eliberat de sub stăpânirea demonilor, caută plin de recunoștință să stea la picioarele lui Isus. Iosua 9. 6.

4. *Acolo găsim putere.*

Maria s'a așezat la picioarele lui Isus; ea auzea glasul Lui. Ceace citim rămâne literă moartă, ceace auzim rămâne cuvinte reci, dacă Isus nu le dă viață. Când El vorbește însă, inima se înflăcărează, El adâncește cuvintele Sale în inimile noastre.

5. *Acolo găsim mântuire.*

Rugându-se, Petru I s'a aruncat la picioare, Luca 5, 8, deasemeni, Ioan, Apoc. 1. 17, Orbul din naștere. Ioan 9. 38.

6. *Cine nu va căuta loc la picioarele lui Isus, va fi pus odată sub picioarele Sale.* I Cor. 14. 25.

Toți aceștia vor fi zdrobiți în ziua judecăței din urmă, în teascul mâniei Lui.

SĂ NU FACEȚI DIN SLOBOZENIE :

1. O haină a răutăței. I. Petru 2. 19
2. O piatră de policare. I. Cor. 8. 9
3. O pricină de a trăi după firea pământească. Galat. 5. 13.

DEOSEBIREA DINTRE LUME ȘI COPII DOMNULUI

Cei din lume sunt:

- Servi ai păcatului. Rom. 6. v. 16—23
 Plecați sub jugul robiei. Gal. 5.1
 Păcătoși. Rom. 3.23
 Copii ai celui rău. Ioan 8. 4. 4.
 Vânduți robi păcatului. Rom. 1. 14
 Conduși de diavolul. II. Tim. 2.26
 Indepărtați la stânga. Matei 25.41—46
 Vor pieri. Luca 13.3
 Fug fără să fie urmăriți. Prov. 28.1
 Isus nu-i cunoaște. Matei 25.12.

Copii Domnului:

- Sunt servi ai lui Dumnezeu. I. Petru 2.15
 Liberi. Rom. 6.22
 Sfinți. I. Cor. 1.2
 Copii ai lui Dumnezeu. Gal. 4.3—7
 Cumpărați. I. Cor. 6.20
 Conduși de Duhul Sfânt. Rom. 8.14
 Chemați la dreapta Tatălui. Matei 25. v. 31—34
 Nu vor pieri. Ioan 10.28
 Cel drept îndrăznește. Prov. 28.1
 Isus îi cunoaște. Ioan 10.27.

DORINȚA UNUI TÂNĂR

1. Aș dori să fiu credincios ca Isus
2. Aș dori să mă rog ca Daniel
3. Aș dori să servesc ca Tabita
4. Aș dori să lupt ca Pavel
5. Aș dori să luminez ca Ștefan.

GÂNDURI DE TOAMNĂ

*Cad frunzele 'n stoluri, s'aștern la
 [pământ,
 Și berzele au plecat din țară.
 Pădurea întregă e azi un mormânt,
 A toată verdeața din țară.*

*Așa e și omul, un biel călător,
 Și trece ca frunza ce pierde,
 Și lasă în urmă-i durere și dor
 Și greu adunata avere.*

*Dar trece și iarna cu geruri, cu chin,
 Și soarele iar ne zâmbește,
 Pădurea învie sub cerul senin,
 Din nou ciocărlia sosește.*

*Și Tatăl, ce 'nvie pădurea și ia
 A iernii cămașe înghețată,
 A spus în Scriptură că va învia
 Pe toți la a Sa judecată.*

*Deci suflele astăzi cât vezi că trăești,
 Nu pierde prilejul ce-ți vine
 Să-ți faci socoteala, viața să-ți răs-
 [colești
 Privind la cereasca lumină.*

*Și aflând că în păcate ești rău înglodat
 Să vii la Isus să te scoată
 Să-ți vindece rana, să te îmbrace curat
 Și așa să aștepi judecata.*

Ilustrațiuni

NU POT

„Nu pot”, era obișnuitul răspuns al unui comerciant când i se cerea câte o contribuție pentru scopuri creștine, bunăoară, pentru a îmbrăca niște copii săraci pe timp de iarnă, pentru a ajuta câteva văduve, etc.

El se credea ca un creștin credincios și un dibaci om de afaceri având totodată un foarte frumos câștig.

Toluși pentru Impărăția lui Dumnezeu dădea foarte puțin, ba chiar deloc și de cele mai multe ori, când venea omul care strângea ajutoare, răspundea scurt: „Nu pot”.

Intr-o zi a fost vizitat din nou de persoana care colecta pentru scopuri creștine, spre a-și da și el contribuțiunea.

„Nu pot” a fost iarăș răspunsul.

Colectantul, la acest răspuns își roti fugitiv ochii prin casă și văzu cu cât lux era împodobită și aranjată, după aceia răspunse pe un ton trist: „Eu văd într'adevăr, domnul meu, că nu puteți da. Cine are așa de multă cheltuială pentru treburile sale personale, cum acest lux se ține cu mari cheltuieli, natural că pentru Dumnezeu nu mai rămâne niciun rest pentru a-I da. De azi încolo nu vă voi mai deranja.

Răspunsul scurt al acestui om a avut o binecuvântată urmare. Negustorul simți rușinea unei vieți care întrebuițează totul pentru sine și nimic pentru Dumnezeu. *Sfărcenia lui s'a schimbat în dărnicie.*

LEGENDĂ INDIANĂ

În India există o legendă a unei fete nehotărâte. Mergea fata prin tr'un câmp, unde creștea spice de aur curat. Ei îi era îngăduit să rupă un singur spic, dar nu avea voie să se întoarcă înapoi. Mergea tot înainte, își alegea spice, dar n'a rupt nici unul, căci toate se întreceau în frumusețe și strălucire.

La un moment dat a ajuns la marginea câmpului, fără să fi rupt un spic, din cauza lipsei de hotărâre, rămânând astfel fără acest dar.

Așa fac toți acei ce trec prin câmpul plin cu spice de aur al Cuvântului lui Dumnezeu, și că-

roră li se oferă viața veșnică, un dar fără plată, și nu se folosesc de ocaziunea ce o au.

Astfel sosesc la capătul vieții, cu mâinile goale, și cu părerea de rău în suflet. Însă va fi prea târziu. *Azi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile. Evrei 3. 8.*

VANIA.

Silește-te să umbli cu acei ce se silesc să umble pe urmele lui Isus.

Poftele trupului sunt germenii (sămânța) morții. Dacă nu omori aceste pofte prin puterea jertfei, lui Isus, te vor ucide ele pe tine.

O R F A N I I

Vedeau că ceva ciudat se petrecea în casă
Femei, bărbați în negru, cari mai toți plângeau
Măicuța lor iubită era întinsă pe masă.
De flori înconjurată și de cei ce o iubeau.

Deodată copilașii în brațe se luară
Și fără ași da seama ei suspinau amar.
Mult timp șezură astfel, iar când se deșteptară
Zăriră pe a lor mamă așezată pe un negru car.

Și tot ce mai țin minte e o grădină în care,
Stau șir chipuri de piatră pe alocuri flori frumoase,
Doi oameni în cămașe săpând o groapă mare
După aceea groapa cu pământ o astupase.

Când seara veni ora copii să se culce,
Voiră ca altă dată pe mamă a săruta.
Dar în deșert cătară pe mama lor cea dulce,
În deșert o chemară... că... vai... nu s'arăta.

Trecuse miezul nopței, domnea tăcere adâncă,
Ei nu puteau s'adoarmă, se svârcoleau în pat.
„Frate”, zise cel mare, „ochii n'am închis încă
Mă tot gândesc la mama de ce ne-o fi lăsat?”
— „Poate”, răspunse micul „pe noi e supărată,
Dar e așa de bună, mâine ne va erta.”
— „O nu știu de ce-mi vine să plâng câte odată
De ce în carul negru ea nemișcată sta.”

Așa vorbeau copiii, trecu și aceea noapte
Sărmanii încercară s'adoarmă în deșert,
Tot așteptau s'audă a mamei dulce șoapte
Și-un dor fără de margini simțeau în al lor piept.

Trecură zile multe, copii în așteptare
La fiecare șgomot la ușă alergau.
Văzând că numai vine, vărsau lacrimi amare.
Pe câți intrau în casă de dânsa întrebau.

Și toți ziceau: „E 'n ceruri de îngeri însoțită
„Petrece fericită, fără a se gândi la voi”
„Nu” răspundeau copii, „măicuța mult iubită
Nu poate fi în ceruri, ferice fără noi.”

Iar ei fără de dânsa păreau străini pe lume.
Amici, plăceri sau jocuri, nimic nu-i atrăgea,
Orice altă iubire în lipsa unei mume
Să stingă a lor mâhnire putere nu avea.

Iar micuții așteptară cu multă răbdare
Ziua în care lângă mama lor vor fi.
Și ca să fie siguri că'n cer vor avea intrare
Lângă Domnul Isus ei au ținut a trăi.

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

Traduceri de L. MUNTEANU

Duminică 7 Ianuarie 1934

Activitatea lui Ioan Botezătorul

LECȚIA: Luca 3. v. 1—17

CUVÂNT de AUR: Luca 3. 8.

Explicațiuni.

Timpul când Ioan și-a început activitatea este arătat clar de Ev. Luca în Cap. 3. v. 1. Tiberiu a domnit între anii 14—39 după Cristos.

Fariseii. erau o partidă religioasă la Iudei. Cuvântul „Fariseu” înseamnă *retras*. Această sectă s'a format pe la anul 135 înainte de Cristos. În timpul când poporul Israelit, sub influența culturii greacă și siriană nu mai țineau legea cu tărie, Fariseii au devenit niște fanatici păzitori ai Legei. Fapte Ap. 15, 5. Cap. 26, 5. Filipeni 3. 5. Printre învățăturile lor era și credința în existența îngerilor și în învierea morților și o judecată viitoare și se socoteau buni cunoscători ai Legei. Ioan 7. 49.

Vameșii erau oamenii însărcinați cu strângerea dărilor și taxelor de tot felul, și erau priviți cu ură de către Iudei. Evanghelistul Matei a fost vameș.

Invățăminte.

Botezul. Cuvântul „botez” vine dela grecescul *baptiso*, ceea ce înseamnă „a cufunda”. Numele de „baptist” înseamnă deci: „botezal”.

Creștinii adevărați, între cari Bapțiști ocupă un loc de frunte n'au botezat niciodată decât numai pe cei ce credeau în Isus, iar botezul era dat ca rezultat al pocăinței. În acest fel a procedat și Ioan Botezătorul: Înlăi a cerut pocăință și apoi botezul. Deasemeni a spus și Ap. Petru (Fapte 2.38).

Cât privește botezul copiilor, aceasta nu-i cu nimic dovedit de Sf. Scriptură.

Pocăința. Pocăința este părerea de

rău pentru păcatele săvârșite, și înlocuirea la Domnul.

Pocăința este dată de Domnul (Fapte 5. 31) și neamurilor, (Fapte 11. 18) și Dumnezeu va da tuturor pocăința (II Tim. 2. 25).

Pocăința nu-i un cuvânt nou, cum spun unii, deoarece și Iov, care se zice că a trăit înainte de Avraam, amintește de pocăință (Iov 42. 5—6).

Predicare. Ioan Botezătorul a fost un predicator (propovăduitor). Toți acei ce se pocăiau, veneau la acest *predicator*, să fie botezați, spre iertarea păcatelor, ceea ce nu se putea dobândi în chip desăvârșit în Lege și slujbe de ispășire.

Predicatorii pregătesc calea pentru Isus, în inimile oamenilor.

Primul predicator de care amintește Biblia, a fost Noe (2 Petru 2. 5). Mai târziu Avraam a ridicat un altar de predicare și mărturisire. (Geneza 12. 8). Iona a predicat pocăința în Ninive. (Iona 3. 2).

Mântuitorul a predicat pocăința (Matei 3. 1).

Ioan Botezătorul a fost un predicator necrușător ce muștra cu asprime păcatul, din care cauză și-a pierdut și viața.

Aplicațiuni personale.

Mărturisim noi pe Domnul Isus?
Suntem pocăiți cu adevărat?
Avem roadele pocăinței?

Duminică 14 Ianuarie 1934

Copilăria lui Isus.

LECȚIA: Luca 2. v. 40—52.

CUVÂNT de AUR: Luca 2. 52.

Explicațiuni.

Sărbătorile la Iudei.

Iudeii erau înuși să serbeze trei

mari sărbători pe an: Paștele, Rusalile și sărbătoarea corturilor. Paștele a fost ținut prima dată când Israelii au eșit din Egipt. Exod 12. v. 1—28.

Emanciparea. Vârsta de 12 ani era timpul când tinerilor iudei li se dădea loc în rândul oamenilor maturi. Părinții lui Isus nu s'au îngrijorat dela început de dispariția tânărului Isus, deoarece El avea dreptul să plece cu oricare altă ceată. Din cuprinsul textului reese că părinții lui Isus se duceau în fiecare an, de Paști, la Ierusalim, și că Isus, la vârsta de 12 ani, a fost luat pentru prima oară.

Invățăminte.

Dumnezeu a pregătit o familie credincioasă pentru Fiul Său. Maria și Iosif erau temători de Dumnezeu, și țineau cu sfințenie poruncile Lui. Ei au urmat regulat la sinagogă împreună cu Isus, unde învăța din Biblie despre lucrările lui Dumnezeu. Această deprindere Isus a păstrat-o întotdeauna (Luca 4. 16).

Părinții au pierdut pe Isus din neașteptare lor de seamă. Astăzi, mulți părinți își pierd tinerii lor adolescenți, atât trupește cât și sufletește, din cauza păcatului ce se strecoară nevădit în seamă. O, de ar găsi acești tineri grupurile de credincioși cari să-i aducă la adunare și acolo să-i găsească părinții lor.

În templu Isus „asculta”, pe cărturarii aflați acolo. Aceasta înseamnă că Domnul nostru, fiind încajuns de înțelept, asculta liniștit când altul vorbea și când îi venea rândul punea întrebări. Un elev al Șc. Dum. când se află între oameni mai în etate, sau la Școală, trebuie să asculte și să nu întrerupă vorbirea.

Isus este un model pentru adolescenți. El n'a căutat localuri de distracție ci casa „Tatălui Său”.

Biblia engleză spune în loc de „Casa Tatălui Meu: *Lucrarea Tatălui Meu*”.

Cu toate că devenise major, Isus era supus părinților Săi, și se înțelege că El era supus în orice lucru. Pentru că neascultarea de părinți a adolescenților este azi mai

pronunțată, este bine să vedem ce sfaturi ne dă Biblia: „Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările mamei tale. Prov. 1. 8.

...Indemnul și muștrarea sunt calea vieții. Prov. 6. 20—23.

...Domnul muștră pe cine iubește, ca un părinte... Prov. 3. 12.

Pentru că se susține de către unii, că Isus n'a mai avut frați și surori, este bine să cercetăm adevărul.

Fariseii chiar, au afirmat că Isus a avut frați. Marcu 6. 3. Unii n'au crezut în El (Ioan 7. 5; ci numai Iacob, (Galateni 1. 19) care a devenit Apostol.

Aplicațiuni personale.

Cum se slujește Dumnezeu de noi?
Cum ne dăm silința de a învăța lecțiile?

Cum stăm cu ascultarea față de părinți?

University Library Cluj
Duminică 21 Ianuarie 1931

Ispitirea lui Isus.

LECTIA: Luca 4. v. 1—13.

CUVANT de AUR: Evrei 2. 18.

Explicațiuni.

Salana. Acest cuvânt înseamnă „profitivnic”, și în întreaga scriptură nu se vorbește despre el decât la singular, pe când despre diavoli se vorbește și la plural. Aceasta este o dovadă că salana este unul singur, căpetenia îngerilor căzuți, pe când diavolii sunt mai mulți.

Despre căderea satanei, a se citi Isaia Cap. 14 și Ezechiel 28. Satana poartă multe denumiri: Tatăl minciunii, Lucifer, Beelzebul, șarpele cel vechiu, Dumnezeuul lumii acesteia.

Activitatea satanii: Ispitiilor. Apoc. 12. 9. Mincinos și ucigaș. Ioan 8. 14. Strecoară poftă Geneza 3. 1. și îndoeli Geneza 3. 5.

Prototipii satanei: Ahab, Saul.

Invățăminte.

Primul atac: *Ispita îndoielei.*

Satana, ca să producă îndoială, a folosit cuvântul „dacă”.

Cu puțin timp mai înainte, Dumnezeu a spus: „Acesta este Fiul Meu” și acum satana spune: *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...* Astfel el a căutat să discrediteze cuvintele lui Dumnezeu față de Isus ca și față de Eva.

Satana atacă tocmai în partea cea mai slabă a firii omenești și în momentul când omul este mai puțin rezistent. Câți oameni nu săvârșesc păcate grele din pricina foamei?

Isus i-a răspuns din Cuvântul Domnului. Biblia este o armă de apărare. Biblia ne îndepărtează de păcat iar păcatul ne îndepărtează de Biblie.

Al doilea atac: *Ispita abaterii dela închinarea adevărată.*

Satana este stăpânitorul lumii acesteia, și caută să abată pe oameni dela închinarea la Dumnezeu.

Ap. Pavel spune că acei ce jertfesc idolașilor, jertfesc dracilor. (I Cor. 10. 20).

Al treilea atac: *Ispita îngâmfarei.*

Satana a cerut lui Isus să se arunce de pe streșina Templului. El cunoaște Scriptura. Cuvintele citate se află la Psalm 91 v. 11—12. Dar Domnul i-a răspuns cu textul din Deut. 6. 16. A ispiți pe Domnul este a-L pune la încercare știind bine care i voința Lui.

Diavolul stăruiește în ispitire. Mai lăzriu a încercat să se folosească de Petru ca să abată pe Isus dela împlinirea misiunii sale. Marcu 8. 33.

Ispitele satanei sunt progresive. El oferă din ce în ce mai mult și în chip mai atrăgător. „Impotriviți-vă, și va fugi dela voi.” Iacov 4. 7.

Dela Mântuitorul nostru să învățăm să avem: 1. Tărie de caracter. 2. Prezența Duhului Sfânt. 3. Să cunoaștem Biblia.

Aplicațiuni personale.

Cum ne împotrăvim ispitelor în viața de toate zilele?

Avem toți armătura creștinului?

Cum vom ieși noi la examinarea credinței noastre?

Duminică 28 Ianuarie 1934

Primii ucenici

LECȚIA: Ioan 1. v. 35—49.

CUVÂNT de AUR: Ioan 1. 29.

Explicațiuni.

Apostolul Ioan, scriitorul Evangheliei și-a adus aminte cu precizie, timpul când a găsit pe Domnul.

Ora 10 după felul Iudeilor de a măsura timpul, corespunde cu ora 4 după amiază.

Persoanele din lecțiune: *Ioan Botezătorul.*

Scriitorul Ev. nu i-a adăugat titlul pus de ceilalți Evangheliști spre a deosebi pe Ioan Botezătorul de Ap. Ioan.

Cei doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul au fost Andrei și însuși Ioan Evanghelistul care din modestie nu și-a dat numele.

Andrei (Bărbătesc) era fratele lui Simon Petru și amândoi erau din cetatea Betsaida. Andrei a găsit mai întâi pe fratele său Simon, și în urmă Ioan a găsit pe fratele său Iacob.

Filip era tot din Betsaida iar Natanael (Dumnezeu a dat) era din Cana (Ioan 21. 2).

Deoarece Evanghelia lui Ioan este scrisă în limba greacă, el a arătat și tălcuirea unor denumiri ebraice, ca: *Rabbi, Mesia.*

Invățăminte.

O devotare desinteresată.

Ioan Botezătorul se devotase cu totul lui Isus, pregătindu-i calea, vestind tuturor venirea „Mielului lui Dumnezeu”.

Ce căutați? Cei doi ucenici nu l-au urmat din curiozitate. Ei căutau Calea Domnului, și au găsit-o (Ioan 8. 12). Să facem o pauză și să ne cercetăm fiecare în parte: Ce scopuri urmărim? Ce dorinși ne înmână?

O zi cu Isus.

Nu putem ști sigur ce au învățat cei doi ucenici în acea zi. Un lucru este sigur însă: Că El n'avea locuință, fiind sărac. 2. Că Isus este Mântui-

torul. 3. Că trebuie să pornească să câștige suflete.

Ficcare să facă ce poate.

Andrei n'a (ținut predici frumoase, n'a scris nici o Evanghelică sau e-pistolă, în schimb a adus la Isus pe fratele său Petru, în urma căruia se pocăiau mii de suflete; a găsit pâine și pești, cu care Isus a săturat 5000 de oameni (Ioan 6. 8); a vorbit unor greci despre Isus (Ioan 12. 22).

Evanghelist personal.

Andrei și Ioan au adus pe frații lor la Domnul. Nu toți pot să predice, să cânte, dar toți pot să spună rudelor și prietenilor despre Isus. Aceasta înseamnă evanghelizare personală.

Când Isus ne privește. Isus a privit la Simon și i-a cunoscut caracterul.

El vede greșelile noastre. El cunoaște oamenii. Când l-a văzut pe Natanael, l-a cunoscut. Oamenii se pot înșela între ei, dar nu pot să înșele pe Isus. Fapte 1. 24.

Frații și surorile noastre în Domnul, precum și prietenii noștri sunt rugați să dea cât mai largă răspândire revistei noastre, recomandând-o cunoștințelor lor, fie personal fie trimițând-o prin poștă.

Cu cât revista va fi mai mult răspândită, cu atât va fi mai ieftină, totodată se face și o frumoasă lucrare misionară prin răspândirea învățăturilor cuprinse în revistă.

Acesta este ultimul număr care se mai trimite celor ce au primit primele numere și n'au trimes costul abonamentului.

Citiți și răspândiți "VESTITORUL CREȘTIN"

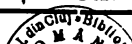
Increderea

*Lupta grea ce mă nconjoară, sper că odată s'o sfârși
Și vor trece în grabă toate, când la Domnul voi sosi.
Fiindcă eu am speranța, că Isus grija-mi va purta,
În viața mea cea scurlă, trăind eu spre slava Sa.
Știu că El veghează asupra-mi, și că Domnul mă păzește.
Da, eu știu că El mă cheamă, lupta mea când se sfârșește.
Când cu barca mea prin valuri, voi văsi cât voi putea,
Tot uitându-mă spre farul ce lucește'n bezna grea.
Iar când valurile mării, vin în contra-mi cu furie,
În spre țintă îndrept ochii și în cărna cu tărie.
Vântul suflă greu, nu-mi pasă, o să vină ea o zi,
Când la fărml de odihnă, cu credință voi păși.
Când la piciorul îl voi pune în pământul săgăduit,
Și salutul meu de frate, acolo sus, va fi primit.
O fericire negrăită și eternă voi simți,
Când la fărml de odihnă cu credință voi păși.*

AVRAM BĂLGRĂDEAN

Adresa Comunității : Str. Ștefan Ciobanu, 16 — 18.

„Cartea de Aur”, Smârdan 4.

Girant responsabil : L. MUNTEANU